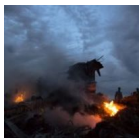

Ce ceață deasă !...

Scris de Horia Picu

Sâmbătă, 19 Iulie 2014 08:05 - Ultima actualizare Sâmbătă, 19 Iulie 2014 10:46

Ce ceață deasă s-a lăsat...O ceață care nu-i meteorologică. E din mințile unor ageamii care au manevrat un armament de război fără să știe că ura lor era îndreptată împotriva unui avion cu civili, mari și mici, tineri și bătrâni, aflați într-un moment nefericit deasupra unei țări care se războiește cu un adversar mult mai puternic și mai perfid. Un adversar care nu se-arată, dar îi pune pe alții (civili?) să lupte pentru orgoliile „șifonate” cândva. Mi-am adus aminte de poezia „Surâsul Hiroshimei” scrisă de Eugen Jebeleanu, un omagiu pentru nevinovații dispăruți în atacul atomic din Japonia în anul 1945. Și atunci (mult mai mulți) și acum (mai puțini), consternarea planetară e la fel de mare. În avion erau și copii. Mergeau în vacanță, mergeau să-și viziteze bunicii care locuiau departe de casele lor.

Poate abia au așteptat să vină vara, să înceapă vacanța și să meargă cu doamna lor învățătoare într-o țară pe care și-o imaginau mai frumoasă ca un vis. Dintr-o dată, totul s-a terminat... Copiii degeaba spuneau:

„Ce ceață deasă, vai, ce ceață mare.”

„Unde-i cărarea, doamna-nvățătoare?”

Nici doamna-nvățătoare n-o găsește pe-a ei...N-o găsește pentru că nu mai e. N-o găsește pentru că niște ageamii au făcut-o să dispară definitiv, nedrept, dureros, inuman.

Toți din avion erau, până la urmă, copiii cuiva. Toți aveau nevoie să fie așteptați de familii, să povestească despre zborul cu avionul sau despre cele văzute pe unde și-au petrecut ultimele zile sau ore înainte ca viețile lor să fie curmate mișelește.

„Ce ceață deasă, vai, ce ceață mare.”

Ce ceață deasă !...

Scris de Horia Picu

Sâmbătă, 19 Iulie 2014 08:05 - Ultima actualizare Sâmbătă, 19 Iulie 2014 10:46

Unde-i cărarea, doamna-nvățătoare?"

Se întreba poetul Jebeleanu în 1958. Acum, putem oare întreba: „Unde-i drumul drept al omenirii, Domnule Învățător?” Cum se face că l-am pierdut? Poate nu l-am pierdut toți, dar cei care au făcut-o, fac Răul...

Ce se mai poate spune?

„Lăsați-mă să plâng, căci a murit Speranța ...

A fost asasinată în plină zi, acum ...”

„Acum”, adică în această săptămână...